

et offentligt Følkemøde med den bestemte politiske Hensigt at demonstrere, er det en stor Sammerlighed, naar Mødstanderne ikke komme tilstede for at faae en saadan Demonstration givet sin virkelige Karakter. Jeg kan forstaa, at dette maa have været høist ubehageligt for de Herrer, som havde tænkt sig saaledes i Fred og Ro at kunne holde deres offentlige Møde, haabende paa, at vi ikke havde Raad til at betale Jernbanebilletter eller til at kjøre paa Landeveien for at komme til Mødet, og saa til Slutning at kunne vedtage en gevaltig stor Resolution, saadan en, som vi havde vedtaget paa et Møde, hvortil vi ikke havde Afgang, men kun de Herrer. Det havde jo været saa meget bekvent, men det er ikke lykkedes for de Herrer, det er gaaet i Stykker som Følge af, at vi mødte; skjøndt de sige, at vi vare et forsvindende lille Antal, kan det dog ikke have været saa ganske forsvindende, siden de glemte deres Resolution og endogjaa deres Telegram til Midt-dagen bagefter. Jeg kan forstaa, at det er ubehageligt, at vi her paa Sjælland ere komne tilstede for at hindre den Slags Demonstrationer til Fordel for det nuværende Ministerium og som et Slags Argument mod, at vi virkelig tale i Flertallets Navn. Men at vi have gjort det, maa de Herrer dog vistnok finde er i sin fuldstændige Orden. En ganske anden Ting var det, hvis de Herrer havde holdt et privat Møde; det havde vi aldrig nogensinde tænkt paa at forbyde, og det bedste Bevis herpaa er, at fra det Dieblit, de Herrer erklærede deres Møder for private, var der Ingen, der indlod sig med dem mere. De have jo hele Landet over holdt disse „lukkede“ Møder alene for Venner; men dem er der Ingen, der nogensinde har villet forstyrre for dem, de vare jo nemlig uden Betydning, det vil sige uden politisk Betydning. De Herrer vide, at det kun er paa offentlige Møder, at vi ikke kan tillade Dem at forhaane os, paa private Møder maa de gjøre det saa meget, som de lyste, det staaer tydelig nok i Thyernes Adresse, der kunne de forhaane baade Grundloven og os, det vil man ikke forhindre dem i ved at banke dem. De Herrer tror nu strax, at de skulle have Prygl, og det er ikke saa underligt, da de jo selv gribe til saadanne Foranstaltninger f. Ex. i Aalborg. Vi have kun været tilstede ved offentlige Møder, som de selv have erklæret for offentlige, det staaer fast. (Dinejen: Nei!) Jo, det gjør, i deres egen Komites Erklæring. Det kan ikke nytte det ærede Medlem, at han ikke er enig med Komiteen, han maa lystre den. Jeg kan forsikre det ærede Medlem, at, naar Komiteen har bestemt, at saaledes og saaledes skal man

forholde sig, kan det ikke hjælpe, at han vil noget Andet. Det fik jo heller ikke nogen Betydning, som det tydelig nok fremgaar af den offentliggjorte Erklæring. For at det nu imidlertid kan staa ganske klart, hvorledes vor Plan var lagt, og hvad det er, vi have villet, skal jeg meddele korrekt, hvorledes Alt er gaaet til. Her ere jo Mange tilstede, som ville kunne kontrollere det, Mange, som vare med i Hillerød, og særlig det ærede Medlem fra Rjøge (Hørup). Det var allerede iforveien vor Beslutning, at de Herrer skulde have Lov til at holde deres Møde fuldstændig i Fred, det besluttede man Altsenen iforveien. Vi vilde foreslaa Meningsfællerne at holde os rolige, indtil de Herrer vare færdige, og vi tænkte ikke engang at tage Ordet. Men naar de Herrer vare færdige med Alt, hvad de havde paa Hjerte, vilde vi foreslaa Forsamlingen at vedtage Leireresolutionen og saa se, hvad den vilde gjøre. Det var det Unde, som var vor Plan. Vi samlede da saaledes, som det ærede Medlem fra Frederiksøer sagde, paa Fredspladsen. Der blev dette foreslaaet, og jeg har selv udtrykkelig staaet og raabt til Forsamlingen, for at Enhver kunde vide, hvad han havde at gjøre, at det var Hensigten med Mødet, og det ærede Medlem fra Rjøge har ligeledes beklædt sig høit og lydeligt — vi havde hjulpedes ad med at bringe det til Alles Kundskab, vi have ikke holdt det hemmeligt, Enhver vidste det —, at Meningen var, at hvis Mødet var offentligt, vilde vi gaa med og vente, til de Andre vare færdige, og indskrænke os til, efter at det var blevet os negtet at faae Ordet — det vilde vi nemlig spørge om først, og ligeledes om der var frit Dirigentsvalg eller ikke —, at finde os i de Herrer's Bestemmelser og rolig være tilstede, ikke sige et Ord, men naar de vare færdige, foreslaa Forsamlingen Vedtagelsen af Leire-resolutionen, hvorved vi altsaa vilde opnaa, at det kom til at vise sig, hvad Forsamlingen i Virkeligheden mente eller ikke. I Henhold til dette gif vi altsaa ned til Pladsen. De Herrer ville indrømme mig, at det ikke var nogen Boldsomhed, der her var besluttet. Da vi kom til Veien, mødte vi Høires Procession. Der var naturligvis endel Trængsel og Støv, og jeg skal ikke skjule, at der jo var endel ivrige, unge Mænd, der i store Skarer stode inde i Skoven, som vilde presse paa, det er altid saaledes; men jeg tror ogsaa, at de Herrer ville vide, at det ærede Medlem fra Rjøge stod op paa den berømte Stol og fra denne Stol befalede sine Meningsfæller at blive staaende bag ved i Skoven, efter at have forhandlet med Politiasistenten, om hvorledes vi skulde forholde os, og